

kan bidrage til at hemme Drikkeriet, anser jeg for givet, selv om jeg — det maa jeg have Lov til at gentage — ingenlunde tillægger Lovforanstaltninger den afgørende Rolle i denne Sag. Jeg tror, der er andre Faktorer, der have langt mere indgribende Betydning. Vi have derfor kunnet indskrænke os til at sige i Betænkningen, at vi blot her i Salen vilde udtale os om enkelte Punkter.

Den ene af de Enkeltheder, hvorom vi ønske at udtale os, findes i Ændringsforslag Nr. 7 til § 10, hvor vi ikke have kunnet slutte os til Ønsket om, at man — ogsaa i Købstæderne — for 5 Aar ad Gangen kunde skride til Nedlæggelse af Beværtninger. Vi have ikke noget imod at stille Land og By mere lige, og jeg vil sige som Københavner, at om man her i denne By var i Stand til i givne Tilfælde at ramme en Beværtning, der har et daarligt Ry paa sig, og om hvilken alle vide, at den faktisk helst burde forsvinde fra Jordens Overflade, skulde vi ikke have noget imod det. Der er imidlertid den beklagelige Omstændighed ved dette, at man kommer til at lægge en Myndighed i det paagældende Nævns Haand, som forekommer mig at være uheldig. Hvis det var Kommunalbestyrelsen, der altid afgjorde en saadan Sag, vilde jeg nære mindre Betænkelighed, men Sammensætningen af Nævnet er en saadan, at man ikke altid kan være sikker paa, at det vil gaa varmt til Værks, naar der f. Eks. er Tale om et Beværtningssted, som der maaske i og for sig ikke er noget ondt at sige om, men hvor der, fordi det besøges af Folk af det brede Lag, ikke føres den samme slebne Tale som paa en fin Beværtning, og hvor man alene af den Grund, at det er nogle ret haandfaste Karle, der møde der, kunde ønske sig, at Beværtningen ikke længer fik Lov til at være til. Jeg vil ikke gerne have, at man, fordi et fattigt Beværtningssted ikke kan føre den samme Tone som et fint, giver en Myndighed til at nedlægge det. Det kan meget vel være, at der kunde tænkes et finere Beværtningssted, hvor Forholdene ingenlunde vare saa gode, selv om Tonen var mere sleben, og det rent ydre i højere Grad behagede de besøgende. Det kommer, som bekendt, i denne Verden ikke altid an paa det ydre, Hjertelaget spiller en Rolle, og fordi visse Folk ere noget robuste i deres Optræden, kan det være meget venlige Folk, og hvorfor skal det formenes dem at søge en Beværtning, der nu engang er Fattigfolks Beværtning? Vi ere lidt betænkelige ved at gaa med hertil og have ikke her kun-

net slutte os til Udvalgets Flertal, men paa den anden Side have vi ikke villet stille noget Ændringsforslag.

Saa er der med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 14 til § 13 enkelte Ting, som vi ligeledes stille os mindre venlige overfor, fordi vi ogsaa paa dette Punkt finde, at man vil kunne gøre unødigt Ophævelse. Det er, hvor der er Tale om, at man i en Kommunalbestyrelse kan lade et Mindretal indanke en Sag for Vælgernes Mindretal. Det kan her lade sig gøre, naar blot der er en eneste, der ønsker en Appel til Vælgerne, og vi finde, det er en for stor Magt at give dette Mindretal.

Vi synes, det er urimeligt og unødigt, at en enkelt skal kunne fremtvinge en Appel til Vælgerne. Man kan ganske vist indvende, som der er indvendt i Udvalget, at det maa blive den paagældendes Sag at skaffe sig Vælgernes Tilslutning, og det er meget rigtigt, men det kan ogsaa tænkes, at enkelte netop af Trods overfor Flertallet, der havde nedstemt dette Mindretal, vilde finde en personlig Glæde ved at faa fat i Vælgerne og skabe en Agitation, som man dog helst skulde lade vente til de Tilfælde, hvor man har Grund til at formode, at en Kommunalbestyrelse og et Vælgerfolk staa i et nogenlunde passende Forhold til hinanden. Derfor synes vi ikke om denne Bestemmelse og have ikke kunnet gaa med til den.

Endelig vil jeg knytte et Par Bemærkninger til selve Spørgsmaalet om Erstatning. Jeg er noget betænkelig ved at gaa med til at give en Ret, der kan udøves saa strikt, at man nedstemmer en Kro, et Beværtningssted. Selv om man virkelig i Kraft af Lovgivningen kan sige, at der ingen personlig Ret bestaar for den vedkommende Mand ud over den, man til en vis Tid har givet ham, er Forholdet dog det, at saa snart en Mand eller Kvinde kommer i Besiddelse af en Virksomhed, tænke de mindre paa, at det er paa Tid, de udøve den, og at de ere afhængige af stærkere Faktorer end deres egen Villie. De sætte sig til Rette i deres Virksomhed, og naar de forstyrres i den, føle de det som et Indgreb i den Levevej, de nu en Gang have faaet. Uagtet jeg kan indrømme, hvad den ærede Ordfører for Flertallet (Kvist) har sagt med Hensyn til Grundejerinteresser, og ikke finder mig foranlediget til i mindste Maade at tjene disse Interesser, allermindst da, naar der var Tale om, at der til en Ejendom knyttede sig en Beværtning, tror jeg dog, at man her, hvor det